

Kæmpemæssige pinsekirker opføres fra Brasilien til Filippinerne, hvilket kan ses som udtryk for den store økonomiske og politiske magt bevægelsen udøver mange steder.

Introduktion

 (/titelliste/pins/pinsintr?print=yes)

Hvad er pinsebevægelsen?

Pinsebevægelsen er en religiøs strømning indenfor kristendommen og kan karakteriseres som en vækkelsesbevægelse. Den er en samlet betegnelse for en række forskellige kristne menigheder, som alle tager deres udgangspunkt i en vækkelsesbevægelse, der opstod i USA i begyndelsen af 1900-tallet. Bevægelsen går også under navnene pinsevækkelsen, pinsekirken og pentekostalisme (på engelsk pentecostalism), og er opkaldt efter den første kristne pinse. Ved denne begivenhed blev Jesu apostle opfyldt af Helligånden, og i pinsebevægelsen tror man på, at dette gentager sig i dag. Derfor kan de troende nogle gange mærke, at Helligånden er til stede, og at ting, der er beskrevet i Biblen, såsom tungetale og helbredelsesmirakler, også sker i dag.

I pinsebevægelsens tro og praksis lægges der desuden stor vægt på Bibelens autoritet, idet man anser Bibelen for at være Guds ord og fuldt ud sandfærdig. Desuden vægter man den personlige og kropslige erfaring af troen højt, samtidigt med at man forsøger at nedtone den faste struktur i de religiøse ritualer. Derfor har gudstjenester i pinsebevægelsen en mere fri form, end det f.eks. er tilfældet ved gudstjenester i Den Danske Folkekirke. Gudstjenester og møder i pinsebevægelsens menigheder er således præget af spontan improviseret og ofte meget personlig bøn til Gud, samt en stærk kropslig aktivitet i form af sang, bevægelse, tungetale og helbredelsesmirakler.

 (/titelliste/pins/pinshist?print=yes)

Pinsebevægelsens historie

Hvorfra stammer navnet pinsebevægelsen?

Pinsebevægelsen har sit navn fra den første kristne pinse. I Bibelen berettes det, hvordan en flok Jesus-tilhængere, apostle, er samlet pinsedag ti dage efter, at Jesus er farende til himmels. De hører en lyd som af et kraftigt vindstød, og tunger som af ild kommer til syne og sætter sig på hver af dem, og de begynder at tale i tunger:

om emnet som noget efterstræbelsesværdigt inden for bevægelsen (se f.eks. Birgitte Larsen og Peter Lodberg: Kristne kirkesamfund i Danmark).

- **Helligånden:** I kristendommen forbindes Helligånden med Guds skabermagt, og skal forstås som en livskraft. Den er en del af treenigheden, som udgøres af Helligånden, Jesus og Gud, der opfattes som tre guddommelige personer, der dog samtidigt er én helhed. I pinsebevægelsen beskrives den ofte som en Guds hjælper, der med sin kraft styrker mennesket i dets tro. Helligånden spiller en stor rolle i pinsebevægelsen og forbindes især med åndsdåben, hvor mennesket fyldes af dens kraft og modtager dens nådegaver. Den kropslige erfaring af Helligåndens tilstedeværelse i form af bl.a. tungetale og helbredelsesmirakler adskiller sig fra den protestantiske kirkes forhold til Helligånden, hvor denne primært er knyttet til forkyndelsen og sakramenterne.

- **Erfaring:** I pinsebevægelsen er det centralt, at troen bekræftes gennem den personlige erfaring af Guds eksistens og nærvær. Erfaringen opleves til dels som en kropslig erfaring af Helligåndens tilstedeværelse, i form af bl.a. tungetale, helbredelsesmirakler, sang og bøn. Desuden har erfaringen den funktion at give mennesket vished om Gud og Jesus i dagligdagen. Der lægges derfor større vægt på, at den enkelte føler Guds nærvær i gudstjenesten, end på at ceremonien skal have en fast form.

- **Frelse:** Med syndefaldet, dvs. Adam og Evas uddrivelse fra Paradisets Have, kom det onde ind i verden, og menneskene mistede fællesskabet med Gud. Alle mennesker ses derfor som syndere, der har brug for Guds frelse, så de igen kan opleve fællesskabet med Gud. Frelsen opnås gennem troen og betyder, at man loves et evigt liv. I pinsebevægelsen fremhæves frelsen som noget, mennesket kan opnå gennem det frie valg til ikke at synde. Om frelse står der på www.pinsekirkerne.dk (<http://www.pinsekirkerne.dk/>):

”Når vi som mennesker vender os til Gud, idet vi erkender vort behov for at slippe af med synden og tror på at Jesus døde for vor skyld, vil Gud tilgive os al synd. Et helt nyt liv fyldt med glæde og fred vil da begynde - et liv som ikke ophører med døden. Bibelen lærer, at alle som tager imod Guds frelse skal leve evigt med Ham i Himmelen.”

Således opfattes frelsen som en gave fra Gud til mennesket, som man kan vælge at modtage eller at afvise.

- **Menigheden:** Den lokale menighed har en central plads i de troendes liv i pinsebevægelsen, som vægter det nære fællesskab i menigheden højere end det overordnede fællesskab menighederne

imellem. I menigheden tilbringer man tid sammen, spiser, tager på café, underviser hinanden i troen, tager på udflugter, har børneklubber med fokus på Jesus eller inviterer prædikanter fra udlandet. Menigheden er altså centrum for mange aktiviteter udover gudstjenesten. Endeligt udfører menigheden socialt arbejde og driver missionsvirksomhed i lokalsamfundet og nogle gange på verdensplan i samarbejde med andre menigheder eller humanitære organisationer med tilknytning til pinsebevægelsen.

• **Jesu genkomst:** I kristendommen tror man på, at Jesus vil genopstå på Dommedag og ”dømme levende og døde”, som det siges i trosbekendelsen. Før dette vil der komme en tid fuld af krig, hungersnød og naturkatastrofer. Midt i dette kaos vil Jesus genopstå, de døde vil blive vakt til live, og Jesus vil give de troende evigt liv i Himmelen. For at høre til dem, der vil blive frelst på Dommedag, er det efter pinsebevægelsens opfattelse nødvendigt at have oplevet en åndsdåb. De ikke-troende vil være dømt til evig fortabelse i Helvede. Troen på Dommedag er fælles for kristendommen, men har en fremtrædende plads i pinsebevægelsen. Dommedag opfattes som nært forestående, og troen på dette styrkes bl.a. af en begivenhed som Israels oprettelse i 1948, idet Bibelen fortæller, at Israel vil blive samlet som nation inden dommedag, bl.a. her:

”Han rejser et banner for folkene,
han samler Israels fordrevne
og bringer Judas spredte tilbage
fra de fire verdenshjørner.” (Esajas’ Bog, kapitel 11, linje 12).

Hvad betyder troendes dåb?

I kristendommen er dåben et ritual, der markerer, at den døbt bliver en del af den kristne menighed. I den danske folkekirke praktiserer man barnedåb, men pinsebevægelsen hører til blandt de kristne retninger og menigheder, hvor man praktiserer voksendåb. Det gør man, fordi den personlige tro og omvendelse som en markant begivenhed og bevidst beslutning spiller en central rolle i pinsebevægelsen. Man mener således ikke, at et lille barn er i stand til at tro på Gud. I stedet lægger man vægt på, at dåben kun har betydning, når den, der skal døbes, har en personlig tro på Gud.

I pinsebevægelsen er det altså vigtigt, at have en personlig tro, som man er fuldt bevidst om, når man bliver døbt. Derfor kaldes dåben ”troendes dåb”, og mange bliver først døbt, når de er voksne. Man døbes ved, at en præst nedsænker hele ens krop i vand på samme måde, som det i Markusevangeliet, kapitel 1, linje 1-11, står beskrevet, at Johannes Døberen døbte Jesus. Det foregår under en

gudstjeneste, og personen, der døbes, bærer hvidt tøj som et symbol på renhed. Udover at være en markering af den døbtes tro på Gud og Jesus er dåben desuden et symbol på, at den døbte nu begynder et nyt liv. Derfor kan nedsænkningen i vand og opstandelse fra vandet også tolkes som en form for genfødsel.

Hvad er åndsdåb?

Et meget karakteristisk træk ved pinsebevægelsen er åndsdåben. Åndsdåb kaldes også "at blive døbt med Helligånden" og er det, der sker, når en troende har en personlig oplevelse af Helligåndens kraft. Helligåndens tilstedeværelse i den troendes krop opleves som en religiøs ekstase, hvor man f.eks. falder om på gulvet eller ler højlydt. Oplevelsen er af en tilhænger blevet beskrevet som "en slags åndelig forelskelse i Gud" (Svend Løbner, www.frikirkenet.dk (<http://www.frikirkenet.dk/>)). Under åndsdåben vil den troende ofte modtage Helligåndens nådegaver. Nådegaver forstås som gaver fra Gud, der gives til det enkelte menneske, og som det enkelte menneske skal bruge til næstens gavn. Nådegaverne kan opleves på mange forskellige måder, men de to mest fremtrædende er tungetale og evnen til at udvirke helbredelsesmirakler.

Hvad er tungetale?

I pinsebevægelsen tror man på, at det, der skete ved den første kristne pinse, også kan ske – og sker – i dag. Ligesom apostlene blev det under den første pinse, kan mennesker i dag blive fyldt op af Helligåndens kraft og på den måde modtage dens nådegaver. Én af nådegaverne er evnen til tungetale. Når en troende taler i tunger, lyder det for en ikke-troende som uforståelige lyde. For en troende tilhører vil det dog lyde, som om der bliver fortalt om Jesus på deres eget sprog. F.eks. går der i pinsebevægelsen historier om folk, der gennem Helligåndens kraft har talt kinesisk uden nogensinde at have lært det.

Hvad er helbredelse?

Helbredelse gennem bøn er en anden af Helligåndens nådegaver. Eftersom Jesus ifølge Bibelen havde evnen til at helbrede syge, mener man i pinsebevægelsen, at helbredelse ved bøn også kan finde sted i dag. For at få kraft til at helbrede en syg beder man til Gud og lægger hånden på den syge, igen med Bibelen som forbillede (se Markusevangeliet, kapitel 16, linje 17-8). Pinsebevægelsen mener, at mange er blevet helbredt på denne måde, og når det sker, er det ikke et menneske, der helbreder, men Gud, der helbreder gennem mennesket – ved hjælp af Helligånden.